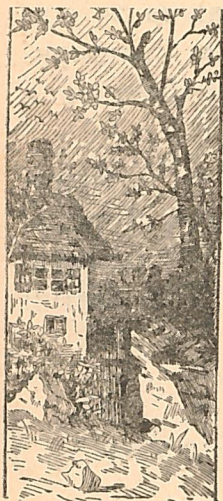

НАШАТА РОДИНА

Стара-Планина.

Отъ единъ до другия край на нашето отечество се е прострѣла като гръбнакъ хубавата и горда Стара-Планина.

Колко красива и величествена е тя да я погледнешъ откъмъ тихия бѣлъ Дунавъ! Далечъ въ хоризонта, додето стига окоето, се издига високо до облацитѣ. Краищата ѝ се губятъ на изтокъ и западъ въ сини недогледни простори, Тукъ остри и голи върхове, тамъ назъбени чукари потъватъ въ облацитѣ. Дълбоки и таинствени долини разсичатъ гърдитѣ ѝ. По надипленитѣ ѝ склонове растатъ кичести гори. Окоето се кже въ тая вълшебна картина.

Зимѣ пъкъ да я погледнешъ въ сребърната ѝ прѣмъна! Сутринъ и вечеръ слънцето позлатява върховетѣ ѝ и ѝ праща „лека нощ“.

Ние ще ѝ отидемъ на гости, когато тя си облѣче новата зелена прѣмъна, когато дойдатъ пернатитѣ ѝ пѣвци; когато цъвнатъ милата иглика и модрооката теменуга. Тогава ще ѝ дишаме миризливия въздухъ, ще ѝ приемъ бистрата и студена водица, ще беремъ пѣстритѣ и дъхати цвѣтенца, ще лежимъ подъ дебелитъ ѝ сѣнки и ще я веселимъ.